

สาธารณรัฐสิงคโปร์

(The Republic of Singapore)

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์

- พื้นที่ : 710 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยเกาะใหญ่ 1 เกาะ และเกาะขนาดเล็ก 62 เกาะ
เกาะใหญ่ยาว 42 กิโลเมตร กว้าง 23 กิโลเมตร
- อาณาเขต : ทิศเหนือ ติดมาเลเซีย (Johor Bahru)
ทิศตะวันออก ติดทะเลจีนใต้
ทิศตะวันตก ติดมาเลเซีย และช่องแคบมะละกา
ทิศใต้ ติดช่องแคบมะละกา
- ภูมิประเทศ : ภาคกลางและภาคตะวันตกเป็นเนินเขา ซึ่งเนินเขาทางภาคกลางเป็นเนินเขาที่สูงที่สุดของประเทศ (166 เมตร) เป็นต้นกำเนิดของแม่น้ำสายสำคัญของสิงคโปร์ และภาคตะวันออกเป็นที่ราบต่ำ ชายฝั่งทะเลมักจะมีต่ำกว่าระดับน้ำทะเล ต้องมีการถมทะเล

ภูมิอากาศ : อากาศร้อนชื้น และฝนตกตลอดทั้งปี
เมืองหลวง : เมืองสิงคโปร์
เวลา : เร็วกว่าประเทศไทย 1 ชั่วโมง

1.2. ประชากร (ปี 2556)

จำนวนประชากร : ประมาณ 5.4 ล้านคน
อัตราการเพิ่มของประชากร : ร้อยละ 1.96
โครงสร้างอายุ :
ประชากรช่วงอายุ 0-14 ปี ร้อยละ 13.6 (ชาย 0.381 ล้านคน หญิง 0.363 ล้านคน)
ประชากรช่วงอายุ 15-64 ปี ร้อยละ 78.2 (ชาย 2.096 ล้านคน หญิง 2.175 ล้านคน)
ประชากรช่วงอายุ 65 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.1 (ชาย 0.201 ล้านคน หญิง 0.242 ล้านคน)
สัดส่วนประชากรชาย : หญิง : 0.96
อายุเฉลี่ยของประชากร : 84.07 ปี (ชาย 81.67 ปี หญิง 86.64 ปี)
อัตราส่วนประชากรรู้หนังสือ : ร้อยละ 92.5
เชื้อชาติ : จีน ร้อยละ 74.2 มาเลย์ ร้อยละ 13.3 อินเดีย ร้อยละ 9.2 อื่นๆ ร้อยละ 3.3
ภาษาราชการ : อังกฤษ จีนกลาง มาเลย์ ทมิฬ
ศาสนา : พุทธ ร้อยละ 33.9 มุสลิม ร้อยละ 14.3 ลัทธิเต๋า ร้อยละ 11.3 คริสต์ นิกายคาทอลิก ร้อยละ 7.1 ฮินดู ร้อยละ 5.2 คริสต์อื่นๆ ร้อยละ 11.0 อื่นๆ ร้อยละ 0.7 ไม่นับถือศาสนา ร้อยละ 16.5
แรงงานในภาคต่างๆ : ภาคเกษตรกรรม ร้อยละ 0.1
ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 19.6
ภาคบริการ ร้อยละ 80.3
อัตราการว่างงาน : ร้อยละ 2.9

1.3 รัฐบาล

ประธานาธิบดี : นายทาน เคง ยัม (Tan Keng Yam, หรือเรียกในท้องถิ่นว่า Tony Tan) เข้ารับตำแหน่ง เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2554 มีวาระ 6 ปี มาจากการเลือกตั้ง
นายกรัฐมนตรี : นายลี เซียน ลุง (Mr. Lee Hsien Loong)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า : นายลิม ฮึง เคียง (Mr. Lim Hng Kiang)
วันชาติ : 9 สิงหาคม (แยกตัวจากสหพันธรัฐมาเลเซีย เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 1965)
เวลาทำงานของราชการ : จันทร์-ศุกร์ เวลา 09.00-17.00 น. เสาร์ เวลา 09.00-13.00 น.
เวลาทำงานของร้านค้าทั่วไป : อาทิตย์-พฤหัสบดี เวลา 10.30-21.00 น. ศุกร์-เสาร์ เวลา 10.30-22.00 น.

เวลาทำงานของธนาคาร : จันทร์-ศุกร์ เวลา 09.00 น-15.00 น. เสาร์ เวลา 09.30-11.30 น.

วันหยุดราชการ :

1 มกราคม	วันขึ้นปีใหม่
3-4 กุมภาพันธ์	วันตรุษจีน
22 เมษายน	Good Friday
1 พฤษภาคม	วันแรงงาน
17 พฤษภาคม	Vesak Day
9 สิงหาคม	วันชาติ
30 สิงหาคม	Hari Raya Puasa
26 ตุลาคม	Deepavali
6 พฤศจิกายน	Hari Raya Haji
25 ธันวาคม	วันคริสตมาส

1.4 การเป็นสมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ

APEC, APT, ARF, ADB, ASEAN, BIS, C, CP, EAS, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC, ICFTU, ICRM, IDA, IFC, IFRC, IHO, ILO, IMF, IMO, Interpol, IOC, IPU, ISO, ITU, MIGA, NAM, OPCW, PCA, UN, UNCTAD, UPU, WCL, WCO, WHO, WIPO, WMO, WTO

1.5 การจัดทำข้อตกลงทางการค้า(FTAs)

สิงคโปร์มี FTA ที่มีผลใช้บังคับและอยู่ระหว่างการจัดทำ รวม 20 ฉบับ

- FTA ที่มีผลใช้บังคับแล้ว มี 12 ฉบับ ได้แก่ Australia (SAFTA) China (CSFTA) Hashemite Kingdom of Jordan (SJFTA) India (CECA) Japan (JSEPA) Korea (KSFTA) New Zealand (ANZSCEP) Panama (PSFTA) Peru (PeSFTA) European Free Trade Association¹ (ESFTA) United States (USSFTA) และ Costa Rica

- FTA ที่สรุปผลการเจรจาแล้ว แต่ยังไม่ผลใช้บังคับ มี 1 ฉบับ ได้แก่ Gulf Cooperation Council²: GCC (GSFTA)

- FTA ที่อยู่ระหว่างการเจรจามี 6 ฉบับ ได้แก่ Canada Mexico Pakistan Ukraine EU และ TPP (Trans Pacific Strategic Partnership Agreement)³

---

¹ ประกอบด้วย สมาชิก 4 ประเทศ คือ Switzerland, Liechtenstein, Norway และ Iceland

² ประกอบด้วย สมาชิก 6 ประเทศ คือ Bahrain, Kuwait, Oman, Qatar, Saudi Arabia และ the United Arab Emirates

- FTA ที่อยู่ระหว่างการศึกษามี 1 ฉบับ ได้แก่ Sri Lanka

1.6 ระบบคมนาคม

ทางถนน	:	แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ (1) ทางด่วน (Expressway) ได้แก่ East Coast Parkway (ECP), Pan Island Expressway (PIE) (2) ทางหลวงที่ได้รับการยกระดับเป็น Semi-expressway มี 3 สาย ได้แก่ Outer Ring Road System (ORRS), West Coast Highway, Nicoll Highway
ระบบราง	:	แบ่งเป็น 2 ระบบ คือ (1) รถไฟ ความยาว 38.6 กม. เชื่อมต่อกับมาเลเซียไปยัง กัวลาลัมเปอร์ และกรุงเทพฯ (2) Mass Rapid Transit (MRT) เป็นระบบขนส่งหลัก ให้บริการครอบคลุมเขตธุรกิจ สถานที่ราชการ และสนามบิน มีสถานีรวม 67 แห่ง ระยะทาง 109 กม.
ท่าเรือ	:	ท่าเรือ Jurong, Tanah Merah
ท่าอากาศยาน	:	Changi Airport

1.7 การแบ่งเขตปกครอง

แบ่งเขตการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็น 5 ภาค คือ

1) ภาคกลาง (Central Region) มีพื้นที่ 130.5 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วย Central Area เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการเงินของสิงคโปร์ และ 11 เขตรอบนอก โดยภายใน Central Area ถูกแบ่งออกเป็น 11 เขตย่อย เขตที่สำคัญ ได้แก่ Downtown Core เป็นศูนย์กลางทางธุรกิจที่สำคัญ และ Orchard เป็นแหล่งการค้าและศูนย์กลางของธุรกิจและโรงแรม

2) ภาคตะวันตก (West Region) มีพื้นที่ 201 ตารางกิโลเมตร เป็นภาคที่ใหญ่ที่สุด แบ่งเป็น 12 เขต เขตที่สำคัญ ได้แก่ Western Water Catchment เป็นพื้นที่กักเก็บน้ำขนาดใหญ่ครอบคลุมพื้นที่กว่า 1 ใน 3 ของภาค

3) ภาคเหนือ (North Region) มีพื้นที่ 97 ตารางกิโลเมตร แบ่งเป็น 8 เขต เขตที่สำคัญ ได้แก่ Central Water Catchment หรือ Central Catchment Natural Reserve: CCNR) เป็นพื้นที่กักเก็บน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค

4) ภาคตะวันออก (East Region) แบ่งเป็น 6 เขต เขตที่สำคัญ ได้แก่ Changi เป็นที่ตั้งของท่าอากาศยานนานาชาติของสิงคโปร์

---

³ ประกอบด้วย สมาชิก คือ สหรัฐฯ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ มาเลเซีย บรูไน เวียดนาม ซิลี และเปรู

5) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (North-East Region) เป็นที่ตั้งทางทหาร รวมถึงเกาะ Pulau-ubin ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของสิงคโปร์

2. การเมือง/การปกครอง

ระบบการปกครอง : ประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุด (The Constitution)

พรรคการเมืองสำคัญ : - People's Action Party (PAP) (ปัจจุบันเป็นฝ่ายรัฐบาล)

- Workers' Party (WP), Singapore People's Party (SPP); Singapore Democratic Alliance (SDA), Singapore Democratic Party (SDP), Democratic Progressive Party (DPP); Reform Party (RP) (เป็นฝ่ายค้าน)

การแบ่งอำนาจปกครอง : มี 3 ส่วน ดังนี้

- สภาบริหาร (The Executive) ประกอบด้วย ประธานาธิบดี และคณะรัฐมนตรี

- รัฐสภา (Parliament) มีสมาชิกรวม 87 คน มีวาระ 5 ปี ประกอบด้วย ฝ่ายรัฐบาล 81 คน และฝ่ายค้าน 6 คน

- ศาลตุลาการ (Judiciary) แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ศาลชั้นต้น (Subordinate Courts) และศาลฎีกา (Supreme Court)

การเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา : ครั้งล่าสุด เดือนพฤษภาคม 2554 ครั้งต่อไป ในปี 2559

สถานการณ์การเมืองปัจจุบัน

จากการวิเคราะห์ของ EIU (เดือนมกราคม 2557) ประเมินว่า พรรค PAP จะยังคงเป็นพรรคหลักที่มีอำนาจทางการเมืองในช่วงปี 2557-2561 หลังจากที่ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งทั่วไปเมื่อปี 2554 โดยรัฐบาลสิงคโปร์จะให้ความสำคัญต่อการกำหนดนโยบายทางเศรษฐกิจให้เป็นไปตามพัฒนาการทางเศรษฐกิจของโลก เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีความผันผวนสูงต่อระดับความต้องการของตลาดของประเทศแถบตะวันตก ทั้งนี้ เหตุการณ์ความไม่สงบจากการก่อจลาจลในย่าน Little India เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2556 ถือเป็นเหตุการณ์ความรุนแรงที่มากที่สุดในสิงคโปร์ในช่วงเวลา 40 ปี สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่รัฐบาลสิงคโปร์ต้องดำเนินการแก้ไขในเรื่องความขัดแย้งของเชื้อชาติระหว่างชาวมุสลิมที่เป็นชนกลุ่มน้อยและชาวจีน รวมถึงนโยบายในการกำกับดูแลการเข้ามาทำงานของชาวต่างชาติในสิงคโปร์ให้มีความเหมาะสม เพื่อลดอัตราการว่างงานและรักษาขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศ

2. ข้อมูลเศรษฐกิจ

2.1 ภาพรวมเศรษฐกิจ

สิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็กที่ต้องพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศ ถือเป็นประเทศที่มีสัดส่วนการค้าระหว่างประเทศต่อ GDP สูงสุดในโลก คือ เฉลี่ยประมาณร้อยละ 400 ต่อ GDP ในช่วงปี 2551-2554 สะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจในภูมิภาคและในโลก รัฐบาลสิงคโปร์จึงมีนโยบายเศรษฐกิจสนับสนุนการค้าเสรี ส่งผลให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีพลวัตทางเศรษฐกิจสูง โดยมีความเข้มแข็งในสาขาบริการและการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง รวมถึงสินค้านวัตกรรม ทั้งยังมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน ระบบขนส่งและโลจิสติกส์ ด้วยปัจจัยดังกล่าว ประกอบกับนโยบายของรัฐบาลสิงคโปร์ที่ต้องการส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ทำให้สิงคโปร์มีความเข้มแข็งและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาคสูง ถือเป็นประเทศที่มีรายได้ประชากรต่อหัวสูงสุดประเทศหนึ่งในโลก อีกทั้งยังเป็นประเทศที่มีความง่ายในการทำธุรกิจมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ของโลก⁴ จาก 185 ประเทศ ตามการจัดอันดับของธนาคารโลกด้วยดัชนีความง่ายในการทำธุรกิจ ในปี 2556 ซึ่งเป็นอันดับที่ได้รับ 7 ปีติดต่อกัน โดยมีจุดเด่นในเรื่องความโปร่งใสของกฎระเบียบ การปลอดจากการทุจริตคอร์รัปชัน และการลดขั้นตอนการทำธุรกิจเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ภาคธุรกิจ ตลอดจนการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายในทรัพย์สินให้กับนักลงทุน

ในปัจจุบัน สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการค้าและการลงทุนที่สำคัญของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง โดยตั้งแต่ปี 2550 สิงคโปร์สามารถดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติได้สูงเฉลี่ยประมาณปีละ 25 พันล้านเหรียญสหรัฐ⁵ แม้ว่าจะยังมีข้อจำกัดการลงทุนในบางสาขา เช่น สื่อสารมวลชน บริการด้านกฎหมาย และธนาคารรายย่อย ทั้งนี้ เพื่อกระตุ้นการลงทุนของภาคเอกชนสิงคโปร์ ทั้งในและต่างประเทศ รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกมาตรการการจูงใจด้านต่างๆ ทั้งมาตรการด้านภาษีและที่มิใช่ภาษี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนให้บริษัทของสิงคโปร์ขยายฐานการผลิตในภูมิภาคและในโลก รวมทั้งเพิ่มการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา (R&D) และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตลอดจนส่งเสริมการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต โดยรัฐบาลสิงคโปร์ตั้งเป้าหมายที่จะเพิ่มสัดส่วนงบประมาณด้าน R&D เป็นร้อยละ 3.5 ต่อ GDP ภายในปี 2558 ทั้งนี้ ภาคอุตสาหกรรมที่เข้มแข็งของสิงคโปร์ ได้แก่ อิเล็กทรอนิกส์ บริการการเงิน อุปกรณ์ในการขุดเจาะน้ำมัน การกลั่นปิโตรเลียม การผลิตยา อาหารแปรรูปและเครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์ยาง และอู่ซ่อมเรือ

ในช่วงที่ผ่านมา รัฐบาลสิงคโปร์มีนโยบายที่จะลดการพึ่งพาภาคการผลิตและการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อลดความผันผวนต่อวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจโลก โดยให้ความสำคัญเรื่อง

---

⁴ ไทยเป็นอันดับ 18 ตามดัชนีความง่ายในการทำธุรกิจ ปี 2556 หรือเป็นอันดับ 3 ในอาเซียน รองจากสิงคโปร์ และมาเลเซีย

การส่งเสริมการพัฒนาภาคธุรกิจบริการ รวมถึงอุตสาหกรรมเทคโนโลยีชีวภาพ เคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์

ในช่วงปี 2547-2550 สิงคโปร์มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเฉลี่ยร้อยละ 8.6 ต่อปี และได้หดตัวลงเหลือร้อยละ 0.8 ในปี 2552 เนื่องจากผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงินโลก แต่ได้ฟื้นตัวดีขึ้นเป็นร้อยละ 14.8 ในปี 2553 จากการขยายตัวของการส่งออก ก่อนที่จะชะลอตัวลงเป็นร้อยละ 5.2 ในปี 2554 และร้อยละ 1.3 ในปี 2555 เนื่องจากผลกระทบจากการชะลอตัวของความต้องการในตลาดส่งออกที่สำคัญ คือ สหภาพยุโรป

ในระยะยาว รัฐบาลสิงคโปร์ได้ตั้งวิสัยทัศน์ทางเศรษฐกิจของประเทศ คือ การสร้างความยั่งยืนในการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการพัฒนาความเชี่ยวชาญของบุคลากร นวัตกรรม และความมีประสิทธิภาพ อันนำไปสู่การยกระดับรายได้และชีวิตความเป็นอยู่ของประชากร โดยได้ระบุสาขาเป้าหมายในการเสริมสร้างประสิทธิภาพการผลิต 16 สาขา ได้แก่ ก่อสร้าง อิเล็กทรอนิกส์ วิศวกรรมเครื่องมือวัด (precision engineering) วิศวกรรมขนส่ง การผลิตทั่วไป คำปลีก บริการด้านอาหาร โรงแรม บริการสุขภาพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โลจิสติกส์และการเก็บรักษา บริการด้านบริหารจัดการและสนับสนุน บัญชี บริการทางการเงิน กระบวนการก่อสร้างและบำรุงรักษา และบริการทางสังคม

สถานการณ์ทางเศรษฐกิจปัจจุบัน

จากการวิเคราะห์ของ EIU (เดือนมกราคม 2557) ประเมินว่า สิงคโปร์จะมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจร้อยละ 3.9 ในปี 2557 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ขยายตัวร้อยละ 3.5 เนื่องจากการฟื้นตัวของความต้องการในตลาดส่งออกแถบตะวันตกและการเพิ่มขึ้นของกิจกรรมในอุตสาหกรรมก่อสร้างในประเทศ โดยคาดว่า เศรษฐกิจสิงคโปร์จะขยายตัวต่อเนื่องในช่วงปี 2558-2561 โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 4.8 ต่อปี จากปัจจัยสนับสนุนทางการเมืองที่มีเสถียรภาพ

ด้านการค้าสินค้าและบริการระหว่างประเทศ EIU คาดการณ์ว่า ในช่วงปี 2558-2561 สิงคโปร์จะยังคงมียอดดุลบัญชีเดินสะพัดเป็นบวก หรือเทียบเท่ากับร้อยละ 19.1 ของผลผลิตผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เนื่องจากการมียอดเกินดุลการค้าในช่วงเวลาดังกล่าว

ด้านการท่องเที่ยว Singapore Tourism Board (STB) รายงานว่า ในปี 2556 สิงคโปร์มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาในประเทศไทยรวม 15.466 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่มีจำนวน 14.4 ล้านคน คือ ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.7 โดยส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวจากอินโดนีเซีย จีน อินเดีย ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 49 ของจำนวนนักท่องเที่ยวรวม ทั้งนี้หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวของสิงคโปร์ คือ Singapore Tourism Board โดยมีสำนักงานตั้งอยู่ในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก รวม 20 แห่ง ทำหน้าที่ด้านการตลาด เพื่อ

เผยแพร่ข้อมูลและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวสิงคโปร์ภายใต้แบรนด์ “YourSingapore” คือ การส่งเสริมให้สิงคโปร์เป็นจุดหมายการท่องเที่ยวที่ต้องเดินทางไป (must-visit destination) โดยให้ประสบการณ์ที่น่าประทับใจและมีผู้บริโภคเป็นศูนย์กลาง (user-centric and enriching experiences)

ความท้าทายสำคัญที่สิงคโปร์กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน คือ การปรับเปลี่ยนทางโครงสร้างของประชากรเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และการหามาตรการในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตของผู้ประกอบการรายย่อย รวมถึงการส่งเสริมสาขาใหม่ๆ ที่จะเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ สำหรับด้านสังคม รัฐบาลสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญมากขึ้นเรื่องการเสริมสร้างความเข้มแข็งและการขยายสิทธิประโยชน์ของระบบประกันสังคม (Social safety net) โดยในปี 2556 รัฐบาลสิงคโปร์ได้ประกาศแพ็คเกจการประกันสังคมใหม่ คือ Pioneer Generation Package ซึ่งอยู่ระหว่างการจัดทำรายละเอียดผลตอบแทนที่จะได้รับสำหรับผู้ที่มีสิทธิ นอกจากนี้ สิงคโปร์จำเป็นต้องให้ความสำคัญเรื่องการลดช่องว่างของรายได้ของประชากร เพื่อนำไปสู่การสร้างสมดุลของการขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยมีเสถียรภาพทางการเมืองในประเทศ

2.2 เครื่องชี้วัดทางเศรษฐกิจ (ปี 2556)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	: 291.6 พันล้านเหรียญสหรัฐ
ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว	: 54,010 เหรียญสหรัฐ
อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ	: ร้อยละ 3.5
อัตราเงินเฟ้อ	: ร้อยละ 3.8
อัตราการว่างงาน	: ร้อยละ 6.7

2.3. การค้าระหว่างประเทศ (ปี 2556)

มูลค่าการส่งออก	: 410.37 พันล้านเหรียญสหรัฐ
สินค้าส่งออกสำคัญ	: เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ แร่เชื้อเพลิง เครื่องจักรกล เคมีภัณฑ์ชีวภาพ อุปกรณ์การแพทย์ พลาสติก หินมีค่าและโลหะ ยา เครื่องบิน เคมีภัณฑ์
ตลาดส่งออกสำคัญ	: มาเลเซีย ร้อยละ 12.2 จีน ร้อยละ 11.8 ฮองกง ร้อยละ 11.2 อินโดนีเซีย ร้อยละ 9.9 สหรัฐฯ ร้อยละ 5.7 ญี่ปุ่น ร้อยละ 4.3 (ไทย อันดับ 10 ร้อยละ 3.7)
มูลค่าการนำเข้า	: 373.12 พันล้านเหรียญสหรัฐ
สินค้านำเข้าสำคัญ	: แร่เชื้อเพลิง เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ เครื่องจักรกล อุปกรณ์การแพทย์ หินมีค่าและโลหะ พลาสติก เคมีภัณฑ์ชีวภาพ เครื่องบิน ยานยนต์ เหล็ก เหล็กกล้า

แหล่งนำเข้าสำคัญ : จีน ร้อยละ 11.7 มาเลเซีย ร้อยละ 10.9 สหรัฐฯ ร้อยละ 10.3
ไต้หวัน ร้อยละ 7.8 เกาหลีใต้ ร้อยละ 6.5 (ไทย อันดับ 11 ร้อยละ 2.5)

อัตราแลกเปลี่ยน : 1 เหรียญสิงคโปร์ เท่ากับ 25.40 บาท (ณ เดือนธันวาคม 2557)

3. นโยบายการค้าและการลงทุน

รัฐบาลสิงคโปร์ตั้งเป้าหมายนโยบายการค้า คือ การขยายฐานทางเศรษฐกิจในต่างประเทศให้แก่ภาคธุรกิจของสิงคโปร์ การสนับสนุนสภาพแวดล้อมทางการค้าระหว่างประเทศที่คาดการณ์ได้และเป็นธรรม และการลดอุปสรรคต่อการนำเข้าสินค้าให้เหลือน้อยที่สุด โดยสิงคโปร์สนับสนุนการเจรจาจัดทำความตกลงการค้าเสรีในทุกระดับ ทั้งพหุภาคี ภูมิภาค และทวิภาคี โดยให้ความสำคัญมากที่สุดในระดับพหุภาคีภายใต้กรอบองค์การการค้าโลก (WTO)

ในปี 2552 รัฐบาลสิงคโปร์ได้จัดตั้งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจ (Economic Strategic Committee: ESC) เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์ในการเสริมสร้างศักยภาพของสิงคโปร์ให้เป็นศูนย์กลางของโลกที่สามารถใช้โอกาสที่มีอยู่เพื่อนำไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและเท่าเทียมกัน

ในการจัดทำความตกลงการค้าเสรี สิงคโปร์มุ่งเน้นการเจรจาความตกลงที่ครอบคลุมเนื้อหาสาระอย่างกว้างขวาง โดยให้มีการลดและยกเลิกภาษีศุลกากร โดยทันที/ทยอยลดลงภายในเวลาไม่เกิน 10 ปี สำหรับสินค้าทุกรายการ ภายใต้กฎว่าด้วยถิ่นกำเนิดสินค้าที่ง่าย มีความยืดหยุ่น และเสรีมากที่สุด เพื่ออำนวยความสะดวกการค้า ในแง่กฎระเบียบ สิงคโปร์จะหลีกเลี่ยงการเข้ามาตรึงการเยียวยา เช่น มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด ฯลฯ ทั้งยังผลักดันการขจัดอุปสรรคทางการค้ามิใช่ภาษีที่ไม่สอดคล้องกับ WTO เพื่อให้มีการเปิดตลาดมากขึ้น รวมทั้งมีการยกเลิกอุปสรรคด้านบริการและการลงทุน และมีข้อกำหนดที่ให้ความคุ้มครองแก่นักลงทุนและการลงทุน

ในปัจจุบัน สินค้าส่งออกจากสิงคโปร์ได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษ GSP จากแคนาดาและรัสเซีย ขณะที่สิงคโปร์ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษ GSP จาก EU ตั้งแต่ปี 2541 แต่สินค้าที่ผลิตจากสิงคโปร์ยังสามารถนำไปเป็นปัจจัยการผลิตให้กับสินค้าของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่นที่ยังได้รับ GSP ในประเทศพัฒนาแล้ว เช่น EU เพื่อผลิตเป็นสินค้าที่มีถิ่นกำเนิดของอาเซียน และส่งออกต่อไปยังตลาด EU เพื่อรับสิทธิพิเศษดังกล่าว

ด้านการลงทุน สิงคโปร์มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้ความรู้และความเชี่ยวชาญเข้มข้น โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ Economic Development Board (EDB) ทำหน้าที่จัดทำและดำเนินการตามยุทธศาสตร์เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของสิงคโปร์ในการเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจของโลก โดยมีการจัดตั้งศูนย์ให้บริการเบ็ดเสร็จสำหรับนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศ ภายใต้กรอบนโยบายที่ให้ความสำคัญ 3 เรื่อง คือ (1) การจัดทำนโยบายและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของสิงคโปร์ที่น่าดึงดูดให้กับภาคธุรกิจ (2) การทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนานวัตกรรมและผลักดันความเป็นผู้ประกอบการ และ (3) การสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของผู้ที่มีความสามารถ นอกจากนี้ ยังมี Contact

Singapore ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลสิงคโปร์ ทำหน้าที่ด้านการส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ รวมถึงการดึงดูดบุคลากรชาวต่างชาติให้เข้ามาลงทุน ทำงาน และอาศัยในประเทศสิงคโปร์

สำหรับที่ดินในประเทศ ส่วนใหญ่เป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐบาลสิงคโปร์ แม้ว่าจะอนุญาตให้เอกชนเป็นเจ้าของที่ดินและอสังหาริมทรัพย์ อย่างไรก็ตามสำหรับชาวต่างชาติที่ต้องการซื้อทรัพย์สินดังกล่าวเพื่อการอยู่อาศัย ต้องขออนุมัติจากกระทรวงยุติธรรมของสิงคโปร์ก่อน

ในการจัดตั้งธุรกิจทุกประเภทในสิงคโปร์ ผู้ประกอบการต้องขออนุญาตจดทะเบียนธุรกิจจาก Accounting and Corporate Regulatory Authority (ACRA) สำหรับธุรกิจให้บริการทางการเงินต้องขออนุญาตและได้รับใบอนุญาตจาก Monetary Authority of Singapore (MAS) ส่วนกิจกรรมการผลิตบางประเภทต้องขออนุญาตจากกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม ด้วยเหตุผลด้านสุขภาพ ความปลอดภัย สิ่งแวดล้อม และทรัพย์สินทางปัญญา

วัตถุประสงค์หลักในการจัดเก็บภาษีของรัฐบาลสิงคโปร์ คือ เพื่อให้มีรายได้ที่ยั่งยืน เสริมสร้างเสถียรภาพของเศรษฐกิจมหภาค ส่งเสริมการเติบโตของธุรกิจให้มีความสามารถในการแข่งขันในต่างประเทศ และสนับสนุนวัตถุประสงค์ทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ โดยแหล่งที่มาของภาษีหลักมาจากภาษีรายได้นิติบุคคล ตามมาด้วยภาษีสินค้าและบริการ ซึ่งมีอัตราทั่วไปร้อยละ 17 และร้อยละ 7 ตามลำดับ

3.1 มาตรการด้านภาษี

เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2555 สิงคโปร์ได้นำระบบการจำแนกพิภพอัตราภาษีศุลกากรฮาร์โมนิซ์ของอาเซียนที่ทบทวนใหม่มาใช้ ทำให้มีรายการสินค้ารวม 9,558 รายการ (เพิ่มขึ้นจาก 8,300 รายการ) โดยมีเพียง 6 รายการที่มีภาษีนำเข้าที่เก็บตามปริมาณ ได้แก่ สินค้าประเภทแอลกอฮอล์ เช่น เบียร์ สุรา ฯลฯ ด้วยเหตุผลทางสังคมและวัฒนธรรม ส่วนรายการสินค้าที่เหลือ 9,552 รายการ ไม่มีภาษีนำเข้า ทั้งนี้ การนำเข้าสินค้าของสิงคโปร์จากประเทศคู่เจรจา FTA ในทุกกรอบจะไม่มีภาษีนำเข้า ทำให้รายได้จากภาษีนำเข้า รวมกับภาษีสรรพสามิตที่เก็บจากสินค้านำเข้า มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 4.6 ของรายได้ภาษีทั้งหมด ในปี 2554

ภาษีอื่นๆ ที่มีการจัดเก็บ ได้แก่ ภาษีสินค้าและบริการ (Goods and Services Tax: GST) มีอัตราร้อยละ 7 สำหรับการนำเข้าสินค้าและการผลิตภายในประเทศ และร้อยละ 0 สำหรับการส่งออกสินค้าและการให้บริการระหว่างประเทศ⁵ โดยมีข้อยกเว้นสำหรับบริการบางสาขา ได้แก่ บริการการเงิน การขาย/เช่าซื้อสินทรัพย์เพื่อการอยู่อาศัย รวมถึงทองและโลหะมีค่า ทั้งนี้ ในปี 2554 สิงคโปร์จัดเก็บรายได้จากภาษีสินค้าและบริการ มูลค่ารวม 8.9 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 19 ของรายได้รวมของรัฐบาล นอกจากนี้ เพื่อเป็นการลดภาระ

---

⁵ บริการระหว่างประเทศ ได้แก่ การขนส่งสินค้าและบริการระหว่างประเทศ การให้เช่า/เช่าซื้อการขนส่ง บริการที่เกี่ยวข้องกับที่ดิน/อาคาร/สินค้าที่อยู่ในต่างประเทศ บริการที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเพื่อการส่งออก บริการที่ดำเนินการในต่างประเทศ บริการที่ให้แก่นคนต่างชาติ บริการโทรคมนาคม บริการที่เกี่ยวข้องกับระบบอิเล็กทรอนิกส์สำหรับการนำเข้าและส่งออกสินค้า บริการโฆษณา บริการที่เกี่ยวข้องกับเรือ เครื่องบิน และตู้คอนเทนเนอร์ทางทะเลและทางอากาศ เป็นต้น

การจ่ายภาษีให้แก่ภาคธุรกิจที่มีทั้งการนำเข้าและส่งออกสินค้า รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกหลายมาตรการ เช่น การอนุญาตให้ผู้ประกอบการพักชำระ (suspend) ภาษี GST สำหรับสินค้านำเข้าในกรณีที่มีการส่งออกสินค้าดังกล่าว เป็นส่วนใหญ่ การขยายฐานภาษี GST ร้อยละ 0 สำหรับเรือและวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง การลดหย่อนภาษี GST สำหรับวัสดุอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่นำเข้ามาเพื่อใช้การทดลอง รวมถึงการเลื่อน (deferment) การจ่ายภาษี GST สำหรับผู้ประกอบการจดทะเบียน จนกว่าจะได้รับเงินภาษีดังกล่าวคืนในแต่ละรอบ

นอกจากนี้ ยังมีการจัดเก็บภาษีสรรพสามิต สำหรับแอลกอฮอล์ ร้อยละ 50 ยาสูบ ร้อยละ 30 ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ร้อยละ 7 และรถยนต์ ร้อยละ 151

3.2 มาตรการที่มีใช้ภาษี

3.2.1 การห้ามนำเข้า

สินค้าที่ถูกห้ามนำเข้าส่วนใหญ่เนื่องมาจากเหตุผลด้านสุขภาพ ความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม หรือเป็นรายการสินค้าที่เข้าข่ายความตกลงระหว่างประเทศอื่นๆ รายการสินค้านี้ดังกล่าว เช่น หมากฝรั่ง (ยกเว้น ด้วยวัตถุประสงค์ทางการแพทย์) รถยนต์ใช้แล้วที่มีอายุมากกว่า 3 ปี (ยกเว้นรถยนต์โบราณและรถคลาสสิก) รวมถึงอาวุธ และวัสดุที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 การขออนุญาตนำเข้า

สินค้าที่ต้องขออนุญาตนำเข้าแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบอัตโนมัติ (automatic licensing) และแบบไม่อัตโนมัติ (non-automatic licensing) โดยนำมาใช้กับสินค้านำเข้าจากทุกประเทศ ตัวอย่างสินค้าที่เข้าข่ายการขออนุญาตนำเข้าแบบอัตโนมัติ เช่น ผลไม้และผักสด พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช อาหารแปรรูป ปลาและผลิตภัณฑ์ปลา ผลิตภัณฑ์ยาสูบ ฯลฯ ส่วนสินค้านำเข้าที่เข้าข่ายการขออนุญาตนำเข้าแบบไม่อัตโนมัติ เช่น เนื้อสัตว์ พืช และสัตว์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ สัตว์มีชีวิต (รวมถึงปลาสวยงาม สุนัข โค กระบือ) ไข่ไก่ นมผง ข้าว ฯลฯ

สำหรับการขอใบอนุญาตนำเข้าข้าว อยู่ภายใต้กฎหมายควบคุมราคา (The Price Control Act and the Price Control (Rice) Order 1990) โดยมีหน่วยงานที่ออกใบอนุญาต คือ International Enterprise Singapore (IE Singapore) ประกอบด้วย ใบอนุญาตนำเข้าข้าวประเภทต่างๆ ได้แก่

- ‘Stockpile license’ สำหรับการนำเข้าข้าวเพื่อจำหน่ายสำหรับการบริโภคภายในประเทศ โดยมีเงื่อนไขว่าผู้นำเข้าต้องเก็บรักษาข้าวไว้ในปริมาณเท่ากับปริมาณการนำเข้าข้าว 2 เดือน (ปริมาณนำเข้าข้าวรายเดือนขั้นต่ำ คือ 50 ตัน) และต้องเก็บข้าวไว้ในโกดังที่รัฐบาลกำหนด ส่วนข้าวปริมาณที่เหลือสามารถขายโดยตรงให้แก่ผู้ค้าส่งจดทะเบียน นอกจากนี้ ผู้นำเข้าต้องชดเชยสต็อกข้าวด้วยข้าวล็อตใหม่อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ข้าวที่เก็บในสต็อกไม่มีอายุเกินกว่า 1 ปี

- ‘Non-stockpile rice license’ สำหรับการนำเข้าข้าวเหนียว ข้าวกล้อง ข้าวแดง และข้าวป่า

- ใบอนุญาตนำเข้าข้าวเพื่อการส่งออกต่อ (re-export license) โดยต้องเก็บรักษาข้าวไว้ในเขตปลอดภาษี (free-trade zone: FTZ)

- ใบอนุญาตสำหรับผู้ผลิต (manufacturer license) สำหรับการนำเข้าข้าวหัก 100% ของผู้ผลิตเพื่อใช้ในการผลิตเท่านั้น และไม่สามารถนำมาจำหน่ายภายในประเทศ

- ใบอนุญาตค้าส่ง (wholesale license) โดยผู้ได้รับใบอนุญาตอาจไม่ต้องนำเข้าข้าวเอง แต่เป็นผู้ทำการค้าส่งข้าวทุกประเภท

ทั้งนี้ ค่าธรรมเนียมในการขอใบอนุญาตนำเข้าข้าวทุกประเภท คือ 50 เหรียญสิงคโปร์ โดยสามารถยื่นผ่านทางออนไลน์ ใช้เวลาดำเนินการภายใน 3 วัน

3.2.3 มาตรการเยียวยาทางการค้า

(1) มาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุน (Anti-dumping and countervailing measures)

ปัจจุบัน สิงคโปร์ไม่ได้ใช้มาตรการดังกล่าวกับประเทศใด ทั้งนี้ มาตรการที่ใช้ล่าสุดได้สิ้นสุดลงในปี 2546 โดยมีกฎหมายที่กำกับดูแล คือ The Countervailing and Anti-Dumping Duties Act

(2) มาตรการปกป้องจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น (Safeguards)

ปัจจุบัน สิงคโปร์ยังไม่มีกฎหมายที่กำกับดูแลมาตรการนี้ ทั้งยังไม่มีแผนที่จะออกกฎหมายดังกล่าว

3.2.4 มาตรฐาน กฎระเบียบทางเทคนิค และการประเมินความสอดคล้อง

หน่วยงานด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองแห่งชาติของสิงคโปร์ คือ SPRING Singapore⁶ ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม มีหน้าที่ในการกำกับดูแลการบังคับใช้กฎระเบียบสำหรับสินค้าที่ถูกควบคุม (controlled goods) เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภค นอกจากนี้ ยังมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ออกและกำกับดูแลกฎระเบียบทางเทคนิคต่างๆ ได้แก่ Infocomm Development Authority of Singapore (IDA) กระทรวงสุขภาพ (Ministry of Health) กระทรวงสิ่งแวดล้อม The National Environment Agency (NEA) และ The Public Utilities Board (PUB)

---

⁶ SPRING Singapore เป็น 1 ใน 3 หน่วยงานของสิงคโปร์ที่เป็น National enquiry point ภายใต้ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า (Technical barriers to Trade: TBT) ภายใต้ WTO โดยอีก 2 หน่วยงาน คือ The Agri-Food and Veterinary Authority (AVA) และกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม

(1) มาตรฐาน

หลักการพื้นฐานในการพัฒนามาตรฐานของสิงคโปร์ คือ ความสอดคล้องกับมาตรฐานระหว่างประเทศ การใช้แนวทาง performance-based รวมถึงการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนามาตรฐานที่ใช้ในกฎระเบียบทางเทคนิค

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554 สิงคโปร์ได้พัฒนามาตรฐานแห่งชาติ รวมทั้งสิ้น 705 มาตรฐาน ประกอบด้วย มาตรฐานบังคับ 173 มาตรฐาน และมาตรฐานสมัครใจ 532 มาตรฐาน โดยส่วนใหญ่พัฒนาขึ้นด้วยเหตุผลเฉพาะ เช่น เจือไนซ์ด้านสิ่งแวดล้อม

ทั้งนี้ ระยะเวลาในการพัฒนา/ทบทวนมาตรฐาน คือ ตั้งแต่ 12 เดือน สำหรับมาตรฐานสินค้า ถึง 24 เดือน สำหรับแนวทางการปฏิบัติ (a code of practice) โดยในขั้นตอนการพัฒนามาตรฐาน จะมีการเผยแพร่ร่างมาตรฐานต่อสาธารณะเพื่อรับฟังความคิดเห็น ในช่วงเวลา 60 วัน และเมื่อมาตรฐานดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการด้านมาตรฐาน จะถูกนำมาตีพิมพ์เผยแพร่ใน National Gazette โดยจะมีการทบทวนมาตรฐานทุกๆ 5 ปี หรืออาจเร็วกว่านั้น หากมีความจำเป็น

นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีการจัดทำข้อมูลอ้างอิงทางเทคนิค (Technical reference) ซึ่งถือเป็นขั้นตอนก่อนการพัฒนามาตรฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองกับความต้องการเร่งด่วนของอุตสาหกรรมซึ่งมักเกิดขึ้นในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว หรือในกรณีที่ยังไม่มีมาตรฐานของอุตสาหกรรมเพื่อใช้อ้างอิง ทั้งนี้ ข้อมูลอ้างอิงทางเทคนิคจะถูกนำมาเผยแพร่ต่อสาธารณะได้ทันทีโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนการรับฟังความคิดเห็นของสาธารณะ โดยจะนำมาใช้ในระยะเวลา 2 ปี ก่อนที่จะมีการทวนถึงความเหมาะสม ซึ่งอาจนำไปสู่การพัฒนาเป็นมาตรฐาน หรือการใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงต่อไป หรือการถอดถอนจากข้อมูลอ้างอิงทางเทคนิค

(2) กฎระเบียบทางเทคนิค

สินค้าที่มีกฎระเบียบทางเทคนิคส่วนใหญ่ ได้แก่ เครื่องจักร โทรคมนาคม อุปกรณ์ทางการแพทย์ ผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และอาหาร โดย SPRING Singapore เป็นหน่วยงานหลักที่กำกับดูแลระบบการขึ้นทะเบียนสินค้าเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค (Consumer Protection (Safety Requirements) Registration Scheme) ซึ่งสินค้าที่อยู่ในรายการควบคุมจะต้องนำมาขึ้นทะเบียนกับ SPRING Singapore ก่อนที่จะมีการโฆษณา หรือนำมาจำหน่ายในท้องตลาด โดยปัจจุบันมีรายการสินค้าควบคุม 45 รายการ ประกอบด้วย เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ 41 รายการ และสินค้าประเภทแก๊ส 4 รายการ นอกจากนี้ หากผู้ผลิตสินค้าต้องการใช้เครื่องหมาย Singapore Safety Mark จะต้องผ่านการประเมินความสอดคล้องแบบ type testing จากผู้ประเมินบุคคลที่สาม

นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2554 สิงคโปร์ได้เริ่มบังคับใช้กฎระเบียบว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคฉบับใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคจากการใช้สินค้าอุปโภคบริโภคที่ไม่ปลอดภัย ครอบคลุม

สินค้าต่างๆ เช่น ของเล่น สินค้าของเด็ก เสื้อผ้า อุปกรณ์กีฬาและสันทนาการ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องนอน และเครื่องมือที่ใช้ในการทำด้วยตัวเอง (do-it-yourself tools) เป็นต้น โดย SPRING Singapore เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจระงับการจำหน่ายสินค้าที่ไม่ผ่านการตรวจสอบมาตรฐานความปลอดภัย รวมทั้งสั่งการโดยตรงไปยังผู้จำหน่ายสินค้านี้ดังกล่าวให้ดำเนินการแจ้งให้ผู้ใช้สินค้าทราบถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้สินค้านั้น หากฝ่าฝืน อาจมีโทษต้องจ่ายค่าปรับ และ/หรือ จำคุก

(3) การประเมินความสอดคล้อง

คณะกรรมการว่าด้วยการรับรองระบบงานของสิงคโปร์ (Singapore Accreditation Council of SPRING) ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานประเมินความสอดคล้องและให้การรับรองระบบงาน โดยยึดหลักการตามมาตรฐานระหว่างประเทศ เช่น ISO/IEC 17025 สำหรับห้องทดลองปฏิบัติการ, ISO/IEC 17020 สำหรับหน่วยงานตรวจสอบ, ISO/IEC 17021 สำหรับหน่วยงานรับรองระบบการบริหารจัดการ และ ISO/IEC Guide 65 สำหรับหน่วยงานให้การรับรองสินค้า

นอกจากนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการรับรองระบบงานของสิงคโปร์ยังได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในการจัดทำความตกลงว่าด้วยการยอมรับร่วมด้านมาตรฐาน ทั้งในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ เช่น Asia Pacific Laboratory Accreditation Cooperation (APLAC), Pacific Accreditation Cooperation (PAC), International Laboratory Accreditation Cooperation (ILAC) และ International Accreditation Forum (IAF) ซึ่งจะช่วยให้มีการยอมรับร่วมในผลการตรวจสอบและการรับรองระบบงานของประเทศคู่ภาคีภายใต้ MRAs

3.2.5 มาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (Sanitary and phytosanitary measures: SPS)

ในฐานะที่สิงคโปร์เป็นประเทศที่ต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารประมาณร้อยละ 90 ของอาหารที่ต้องการบริโภคทั้งหมด นโยบายการนำเข้าอาหารของสิงคโปร์จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีอุปทานอาหารจากประเทศต่างๆ ที่มั่นคงและปลอดภัย โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ Agri-Food and Veterinary Authority Act, Animal and Birds Act, Wholesome Meat and Fish Act, Sale of Food Act, Endangered Species (Import and Export) Act 2006, Wild Animals and Birds Act, Fisheries Act และ Feeding Stuffs Act

หน่วยงานหลักที่กำกับดูแลการใช้มาตรการ SPS รวมทั้งเป็น SPS enquiry point ของสิงคโปร์ คือ Agri-Food & Veterinary Authority of Singapore (AVA) โดยยึดหลักการตามมาตรฐานระหว่างประเทศ ทั้งนี้ ในการนำเข้าอาหารประเภทเนื้อสัตว์ ปลา/อาหารทะเล ผักและผลไม้สด ผู้นำเข้าจะต้องขอใบอนุญาตเป็นผู้นำเข้าจดทะเบียนกับ AVA ก่อน ตามกฎหมาย Wholesome Meat and Fish Act และ The Control of Plant Act โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สามารถติดตามแหล่งที่มาได้ (traceability) ส่วนสินค้าอาหารอื่น เช่น อาหารแปรรูป สิงคโปร์มีการใช้ระบบการจดทะเบียนกับ AVA สำหรับผู้ค้าทุกรายที่ต้องการนำเข้าอาหารแปรรูป นอกจากนี้ สำหรับสินค้าอาหารที่มีความเสี่ยงสูง ได้แก่ ผลิตภัณฑ์จากนม ปศุสัตว์ เนื้อสัตว์ และปลา ยังมีมาตรการ

ควบคุมเพิ่มเติม เช่น ใบรับรองด้านสุขภาพ รายงานผลการทดสอบของห้องปฏิบัติการเพื่อยืนยันว่าโรงงานผลิตอยู่ภายใต้การควบคุมตามกฎระเบียบด้านความปลอดภัยของอาหารโดยหน่วยงานที่มีอำนาจของประเทศผู้ส่งออก

สำหรับสินค้าอาหารทั้งจากการนำเข้าและการผลิตภายในประเทศ AVA จะดำเนินการตรวจสอบตั้งแต่แหล่งผลิต เช่น ฟาร์ม โรงฆ่าสัตว์ โรงงานแปรรูป และโกดังเก็บสินค้า โดยใช้หลักการประเมินความเสี่ยง ทั้งนี้ สินค้าอาหารที่ไม่ผ่านการตรวจสอบของ AVA จะถูกปฏิเสธการนำเข้าและทำลาย/ส่งกลับประเทศต้นทาง สำหรับสินค้าอาหารที่มีข้อกำหนดเรื่อง traceability อย่างน้อยต้องมีการระบุประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิด (หากไม่สามารถระบุฟาร์ม/โรงงานผลิต)

ในการนำเข้าอาหารที่มีความเสี่ยงสูง ฟาร์มและโรงงานผลิตในต่างประเทศจะต้องผ่านการรับรองระบบงาน (accreditation) จาก AVA ก่อน โดยปัจจุบันสิงคโปร์อนุญาตให้นำเนื้อสัตว์จากประเทศที่ได้รับการรับรองการตรวจสอบระบบงานตามความตกลงกับประเทศคู่ค้าต่างๆ สำหรับเนื้อสุกรแช่เย็น ได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา เดนมาร์ก นิวซีแลนด์ สวีเดน และสหรัฐฯ ส่วนเนื้อวัว เนื้อแกะ และเนื้อไก่แช่แข็ง มีการนำเข้าจากเพียงไม่กี่ประเทศ โดยการนำเข้าเนื้อวัว อนุญาตให้นำเข้าจากประเทศที่ปลอดภัยจากโรค Bovine Spongiform Encephalopathy (BSE) เป็นเวลาอย่างน้อย 6 ปี ตามแนวทางการประเมินความเสี่ยงขั้นต่ำของ World Organization for Animal Health (OIE) ซึ่งเมื่อปี 2549 สิงคโปร์ได้เปิดตลาดอีกครั้ง (reopen) ให้กับสหรัฐฯ สำหรับเนื้อวัวไม่ติดกระดูก และได้ทยอยเปิดให้ประเทศอื่นตามมา ได้แก่ แคนาดา ในปี 2552 ญี่ปุ่น ในปี 2553 ฝรั่งเศสและไอร์แลนด์ ในปี 2554 และได้อนุญาตนำเข้าเนื้อลูกวัวแบบติดและไม่ติดกระดูกจากประเทศเนเธอร์แลนด์ ในปี 2553

ส่วนการนำเข้าอาหารทะเลที่มีความเสี่ยงสูง เช่น หอยนางรม หอยแครง กุ้งต้มสุก และเนื้อปูสุก อนุญาตให้นำเข้าจากประเทศที่มีแผนงานด้านสุขอนามัยที่เป็นที่ยอมรับ พร้อมทั้งมีใบรับรองด้านสุขภาพจากประเทศที่เป็นแหล่งผลิต โดยปัจจุบันสิงคโปร์อนุญาตการนำเข้าหอยนางรมสดจากออสเตรเลีย แคนาดา ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ สหราชอาณาจักร และสหรัฐฯ ทั้งนี้ สินค้าทุก consignment ต้องผ่านการตรวจสอบด้านสุขอนามัยเมื่อขนส่งถึงสิงคโปร์ นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2554 สิงคโปร์ได้เริ่มบังคับใช้กฎระเบียบการนำเข้าใหม่ สำหรับเนื้อปลาปักเป้าแปรรูป ซึ่งต้องแนบใบรับรองสุขภาพ ส่วนปลาปักเป้าสด ยังห้ามนำเข้า

ภายใต้ Control of Plants Act การนำเข้าพืชทุกประเภท รวมถึงการเพาะปลูกพืชในสิงคโปร์ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ AVA โดยต้องมีใบรับรองด้านสุขอนามัยพืชจากประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิด และจาก AVA สำหรับสินค้าที่ผลิตในประเทศ เพื่อการส่งออก

3.3 มาตรการด้านการลงทุน

3.3.1 สาขาการลงทุน

สิงคโปร์ถือเป็นประเทศผู้รับการลงทุนสำคัญของโลก คือ เป็นอันดับ 9 ตามดัชนีผลการลงทุนจากต่างชาติไหลเข้า (UNCTAD's Inward FDI Performance) ปี 2553 (อันดับ 61 ในปี 2551 และอันดับ 20 ในปี 2552) โดยมีสหภาพยุโรปเป็นกลุ่มประเทศที่เข้ามาลงทุนมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 36 ของการลงทุน ขาเข้าในปี 2553 ส่วนใหญ่อยู่ในสาขาบริการ โดยเฉพาะบริการการเงิน

ขณะเดียวกัน สิงคโปร์ยังมีบทบาทเพิ่มขึ้นในฐานะนักลงทุนในประเทศต่างๆ มีมูลค่าการลงทุนขาออกเฉลี่ยประมาณปีละ 2 หมื่นล้านเหรียญสหรัฐฯ นับตั้งแต่ปี 2548 ส่วนใหญ่อยู่ในสาขาบริการการเงิน การผลิต โดยมีฐานการลงทุนหลักในประเทศอาเซียน

การลงทุนโดยการจัดตั้งบริษัทในสิงคโปร์ ต่างชาติสามารถถือหุ้นได้ถึงร้อยละ 100 ในเกือบทุกสาขา โดยไม่มีข้อกำหนดเงินลงทุนขั้นต่ำ ยกเว้นในสาขาอ่อนไหว คือ (1) การกระจายเสียงและการจัดสรรคลื่นความถี่ ซึ่งต่างชาติถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 49 และ (2) กิจการหนังสือพิมพ์ ซึ่งต่างชาติถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 5 นอกจากนี้ ยังมีสาขาที่ห้ามต่างชาติลงทุน ได้แก่ ธุรกิจด้านกฎหมาย หนายความ และสาขาที่เกี่ยวข้องกับวิสาหกิจของรัฐ

3.3.2 สิทธิประโยชน์การลงทุน

สิงคโปร์ให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีแก่นักลงทุนสิงคโปร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการขยายฐานการลงทุนในต่างประเทศ เพิ่มการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และการฝึกอบรม ส่งเสริมการลงทุนด้านเทคโนโลยี ขยายโอกาสการเข้าถึงปัจจัยการผลิต และสนับสนุนการพัฒนาของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงบริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่ นอกจากนี้ ยังมีนโยบายการให้สิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน เพื่อส่งเสริมให้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางของกิจกรรมด้านบริการและการเป็นฐานของสำนักงานใหญ่ในระดับภูมิภาคและระดับโลก

หน่วยงานหลักที่ให้สิทธิประโยชน์การลงทุนด้านภาษี ได้แก่ Singapore Economic Development Board (EDB), International Enterprise (IE) Singapore, Monetary Authority of Singapore (MAS), Maritime and Port Authority of Singapore (MPA) และ SPRING Singapore โดยสิทธิประโยชน์ส่วนใหญ่ ได้แก่ การลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล (ร้อยละ 17) และภาษีหัก ณ ที่จ่าย (ร้อยละ 10-20) ให้แก่บริษัท/นักลงทุนที่ไม่มีถิ่นพำนักในสิงคโปร์ นอกจากนี้ ยังมีการให้เงินกู้ในรูปแบบต่างๆ แก่นักลงทุน สำหรับสิทธิประโยชน์อื่นๆ ได้แก่ การอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในสิงคโปร์ และการไม่มีการควบคุมในการโอนเงินตราต่างประเทศและผลกำไรในการประกอบธุรกิจกลับประเทศผู้ลงทุน

3.3.3 ขั้นตอนการขออนุญาตลงทุน

การลงทุนในสิงคโปร์เริ่มต้นด้วยการจัดตั้งบริษัทโดยการยื่นขอจดทะเบียนบริษัทต่อ Accounting & Corporate Regulatory Authority (ACRA) สำหรับธุรกิจทุกสาขา นอกจากนี้ ยังมีหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องในการจัดตั้งบริษัท เช่น กระทรวงสิ่งแวดล้อม (Ministry of Environment: MOE) เพื่อขออนุญาตประกอบกิจการร้านอาหาร กระทรวงแรงงาน (Ministry of Manpower: MOM) เพื่อขออนุญาตนำเข้าพ่อครัวมาทำงานในสิงคโปร์ ส่วนธุรกิจที่มีหน่วยงานเฉพาะกำกับดูแล ได้แก่ โรงพยาบาล (Ministry of Health) การก่อสร้าง

(Building & Construction Authority) การศึกษา (Ministry of Education) การบริการ (Singapore Police Force) การขนส่ง (Public Transport Council) ธุรกิจ Software (Ministry of Information, Communications and the Arts) และการเงิน (Ministry of Finance และ Monetary Authority of Singapore) นักลงทุนจะต้องขอใบอนุญาตจัดตั้งบริษัทจากหน่วยงานนั้นๆ ด้วย

3.4 มาตรการรายสาขา

3.4.1 สาขาบริการ

เป็นสาขาที่สำคัญอันดับแรกของสิงคโปร์ มีสัดส่วนร้อยละ 69.0 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ในปี 2554 (เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 67.8 ในปี 2550) โดยมีการค้าส่งและค้าปลีกเป็นสัดส่วนสูงสุด คือ ร้อยละ 17.4 ของ GDP ตามมาด้วยบริการธุรกิจ การเงินและประกันภัย การขนส่งและโกดังเก็บสินค้า เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และบริการที่พักและอาหาร อย่างไรก็ตาม ในช่วงปี 2550-2554 สาขาบริการที่มีอัตราการขยายตัวสูง คือ การเงินและประกันภัย (ร้อยละ 7.1 ต่อปี) ตามมาด้วยบริการธุรกิจ บริการที่พักและอาหาร การค้าส่งและค้าปลีก และการขนส่งและโกดังเก็บสินค้า

(1) บริการการเงิน

ภาพรวมโครงสร้างสถาบันการเงินในสิงคโปร์ ประกอบด้วย ธนาคาร บริษัทประกันภัย และสถาบันการเงินอื่นๆ เช่น บริษัทหลักทรัพย์ ฯลฯ โดยมีหน่วยงานหลักที่กำกับดูแลสถาบันการเงินทั้งระบบ คือ Monetary Authority of Singapore (MAS) และมีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Banking Act, Finance Companies Act, Securities & Futures Act, Financial Advisers Act และ Insurance Act นอกจากนี้ ยังมี การจัดตั้งองค์กรอิสระเพื่อให้บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว ในการแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนของผู้ใช้บริการกับสถาบันการเงิน คือ The Financial Industry Disputes Resolution Centre (FIDReC)

ความยืดหยุ่น (Resilience) ของสิงคโปร์ต่อการผันผวนทางเศรษฐกิจโลกในฐานะการเป็นศูนย์กลางทางการเงินระหว่างประเทศ เป็นผลมาจากการมีมาตรฐานสูงด้านกฎระเบียบ รวมถึงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจ ตลอดจนบุคลากรในสาขาการเงินที่มีศักยภาพ

สิงคโปร์มีการใช้มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อสนับสนุนการพัฒนาสาขาการเงิน (Financial Sector Incentive: FSI) เช่น การคิดภาษีเงินได้ของสถาบันการเงิน (ทั้งต่างชาติและในประเทศ) ในอัตราร้อยละ 12 หรือ ร้อยละ 10 หรือ ร้อยละ 5 สำหรับเงินรายได้ที่มาจากกิจกรรมที่เข้าข่ายว่ามีความสำคัญต่อการเติบโตในสาขาการเงิน

ในช่วงที่ผ่านมา สิงคโปร์ได้มีพัฒนาการไปสู่การเป็นศูนย์กลางด้านการบริหารจัดการสินทรัพย์ (Asset-Management Centre) ที่สำคัญของโลก โดยมีมูลค่าสินทรัพย์รวม 1.4 ล้านล้านเหรียญสิงคโปร์ ในปี 2553 (เพิ่มขึ้นจาก 891 พันล้านเหรียญสิงคโปร์ ในปี 2549) ซึ่งประมาณร้อยละ 80 มีแหล่งที่มาจากต่างชาติ

รัฐบาลสิงคโปร์จึงได้ออกมาตรการด้านภาษีเพื่อส่งเสริมการเติบโตในอุตสาหกรรมดังกล่าว เพื่อดึงดูดให้บริษัทต่างชาติที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากลเข้ามาจัดตั้งธุรกิจในสิงคโปร์มากขึ้น เช่น การคิดภาษีเงินได้ของผู้จัดการกองทุนบริหารสินทรัพย์ (Fund managers) ที่ได้รับการอนุมัติภายใต้ FSI-Fund Management award ในอัตราร้อยละ 10 สำหรับรายได้จากค่าธรรมเนียมและค่านายหน้าในการบริหารกองทุน รวมถึงค่าบริการในการให้คำปรึกษาด้านการลงทุน

ในปัจจุบัน (ณ เมษายน 2556) สิงคโปร์ถือเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศที่สำคัญเป็นอันดับ 1 ในเอเชีย นำหน้าญี่ปุ่น ซึ่งเคยเป็นอันดับหนึ่งในภูมิภาค และเป็นอันดับ 3 ของโลก (รองจากลอนดอน และนิวยอร์ก) โดยมีมูลค่าเงินหมุนเวียน (turnovers) รวม 383 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี 2556 เพิ่มขึ้นจาก 266 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี 2553

(1.1) การธนาคาร

กฎหมายหลักที่กำกับดูแล คือ Banking Act ซึ่งครอบคลุมการออกใบอนุญาตและกำกับการดูแลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ในสิงคโปร์ (ทั้งต่างชาติและในประเทศ) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ Full bank⁷, Wholesale bank⁸ และ Offshore bank⁹ โดยมีความแตกต่างที่สำคัญ คือ Full bank สามารถให้บริการธนาคารในขอบเขตที่อนุญาตไว้ทั้งหมดตาม Banking Act ขณะที่ Wholesale และ Offshore bank ไม่สามารถดำเนินธุรกรรมรายย่อยภายในประเทศ (domestic retail operations) ในสกุลเงินเหรียญสิงคโปร์ นอกจากนี้ Offshore bank ยังไม่สามารถเปิดบัญชีเงินฝากแบบมีดอกเบี้ยให้แก่ลูกค้าที่มีถิ่นพำนักในสิงคโปร์ และสามารถให้สินเชื่อแก่กลุ่มลูกค้าดังกล่าวในวงเงินไม่เกิน 500 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์

ในการขอใบอนุญาตจัดตั้งธนาคารพาณิชย์ในสิงคโปร์ สำหรับธนาคารในประเทศต้องมีเงินทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 1.5 พันล้านเหรียญสิงคโปร์ และต้องผ่านข้อกำหนดด้านความเสี่ยงของเงินทุนตามกรอบความตกลงระหว่างประเทศของ Basel Committee on Banking Supervision (BCBS) ส่วนธนาคารต่างชาติต้องมีเงินทุนที่สำนักงานใหญ่ขั้นต่ำ 200 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ และต้องผ่านข้อกำหนดด้านความเสี่ยงของ BCBS เช่นเดียวกัน

(1.2) การประกันภัย

---

⁷ Full bank เป็นธนาคารพาณิชย์เต็มรูปแบบที่สามารถดำเนินธุรกรรมการให้บริการธนาคารทั้งหมดตามที่ระบุไว้ใน Banking Act

⁸ Wholesale bank เป็นธนาคารพาณิชย์ที่สามารถดำเนินธุรกรรมเช่นเดียวกับ full bank ยกเว้นการเปิดบัญชีเงินฝากประจำที่เป็นสกุลเหรียญสิงคโปร์ที่มีวงเงินต่ำกว่า 2.5 แสนเหรียญสิงคโปร์ โดยปัจจุบัน wholesale bank ทั้งหมดในสิงคโปร์เป็นธนาคารของต่างชาติ และสามารถเปิดกิจการได้เพียงแห่งเดียว เว้นแต่จะได้รับอนุมัติให้จัดตั้งได้เพิ่มเติมจาก MAS

⁹ Offshore bank เป็นธนาคารพาณิชย์ที่สามารถดำเนินธุรกรรมเช่นเดียวกับ full bank และ wholesale bank โดยใช้เงินสกุลเอเชีย (Asian currency units: ACUs)

กฎหมายหลักที่กำกับดูแล คือ Insurance Act รวมถึงกฎหมายลูก ประกาศคำสั่งและแนวทางปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง โดยบริษัทประกันภัยที่ต้องการดำเนินธุรกิจในสิงคโปร์ต้องขอใบอนุญาตจาก Insurance Department ซึ่งอยู่ภายใต้ MAS ทั้งนี้ สิงคโปร์ยืนยันว่า กฎระเบียบและมาตรฐานที่ใช้บังคับกับบริษัทประกันภัยภายในประเทศและของต่างชาติไม่มีความแตกต่างกัน

(2) โทรคมนาคมและบริการไปรษณีย์

(2.1) โทรคมนาคม

เป็นสาขาที่มีการเติบโตสูงอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา บ่งชี้ได้จากการเพิ่มขึ้นของอัตราการเจาะตลาดโทรศัพท์มือถือ¹⁰ จากร้อยละ 129 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 150 ในปี 2554 และการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและ broadband ของครัวเรือน จากร้อยละ 71 ในปี 2550 เป็นอัตราร้อยละ 85 ในปี 2554 นอกจากนี้ สัดส่วนของจำนวนครัวเรือนที่มีคอมพิวเตอร์ที่บ้านอย่างน้อย 1 เครื่อง คือ ร้อยละ 86 และมีผู้ขอใช้บริการ 3G จำนวน 5.7 ล้านคน ในปี 2554 (เพิ่มขึ้นจาก 1.7 ล้านคน ในปี 2550) ทั้งนี้ สิงคโปร์ถือเป็นประเทศที่มีผลกระทบของ IT ต่อการพัฒนาประเทศและขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศ เป็นอันดับ 2 ของโลก¹¹ รองจากประเทศฟินแลนด์ ตามการจัดอันดับของ World Economic Forum ในปี 2554

ณ เดือนธันวาคม 2554 สิงคโปร์มีบริษัทผู้ให้บริการ fixed-line รายใหญ่จำนวน 3 ราย คือ Singapore Telecommunication Limited (SingTel), Starhub และ OpenNet ส่วนบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์มือถือมี 3 ราย คือ SingTel, Starhub และ MobileOne (M1) โดย SingTel เป็นผู้ครองส่วนแบ่งการตลาด (market share) เป็นอันดับ 1 คือ ร้อยละ 84 ในตลาด fixed-line และร้อยละ 46 ในตลาดโทรศัพท์มือถือ

หน่วยงานหลักที่กำกับดูแลสาขาโทรคมนาคม คือ Infocomm Development Authority (IDA) ซึ่งอยู่ภายใต้ Ministry of Information, Communication and the Arts (MICA) โดย IDA มีหน้าที่ออกใบอนุญาตการประกอบธุรกิจโทรคมนาคม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ใบอนุญาตสำหรับ Facilities-based operation (FBO) (fixed-line หรือ mobile) และใบอนุญาตสำหรับ Services-based operation (SBO) (local, international และ internet) โดยบริษัทในประเทศและต่างชาติสามารถขอใบอนุญาตดำเนินธุรกิจได้ทั้งแบบ FBO และ SBO นอกจากนี้ ยังไม่มีข้อกำหนดเงื่อนไขสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติ รวมถึงจำนวนใบอนุญาตที่สามารถขอได้ เว้นแต่ด้วยเหตุผลข้อจำกัดด้านเทคนิค

¹⁰ เป็นสัดส่วนของจำนวนการสมัครใช้โทรศัพท์มือถือต่อประชากรจำนวน 100 คน

¹¹ ตาม Networked Readiness Index (NRI) โดยประเมินจากระดับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้าน ICT และผลกระทบของ IT ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ณ เดือนธันวาคม 2554 IDA ได้ออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจโทรคมนาคม รวม 1,055 ฉบับ แบ่งออกเป็น ใบอนุญาตแบบ FBO จำนวน 55 ฉบับ และแบบ SBO จำนวน 1,005 ฉบับ นอกจากนี้ IDA ได้ ทบทวนการคิดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตรายปี โดยได้ปรับลดลงในอัตราร้อยละ 20-75 สำหรับใบอนุญาตแบบ FBO และร้อยละ 20 สำหรับใบอนุญาตแบบ SBO ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2556

เพื่อให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมในสาขาโทรคมนาคม IDA มีหน้าที่กำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันโดยเฉพาะของสาขา คือ Telecom Competition Code ซึ่งอยู่นอกเหนือจากกฎหมาย การแข่งขัน (Competition Act) ของสิงคโปร์

ในปี 2548 IDA ได้ประกาศแผนแม่บท 10 ปี (ปี 2548-2558) ในการพัฒนาประเทศ เพื่อมุ่งสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ “iN2015 Vision” โดยมีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถการแข่งขันของ ประเทศในภาพรวม อันประกอบด้วยเป้าหมายสำคัญ เช่น การเป็นประเทศอันดับหนึ่งในการนำ IT มาใช้ในการ สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับเศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าของมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมโทรคมนาคมเป็น 2.6 หมื่น ล้านเหรียญสิงคโปร์ การเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่าของรายได้จากการส่งออกในกิจการโทรคมนาคมเป็น 6 หมื่นล้าน เหรียญสิงคโปร์ การสร้างงานเพิ่มขึ้น 80,000 ตำแหน่ง การมีสัดส่วนการใช้ broadband ที่บ้านในอัตราร้อยละ 90 และการเป็นเจ้าของคอมพิวเตอร์ที่บ้านในอัตราร้อยละ 100 เป็นต้น

(2.2) บริการไปรษณีย์

สิงคโปร์ได้เปิดเสรีตลาดบริการไปรษณีย์ เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2550 หลังจากที่สิทธิในการให้บริการแต่เพียงผู้เดียวของ Singapore Post Ltd. (SingPost) ได้หมดอายุลง โดยปัจจุบัน ผู้ให้บริการ ไปรษณีย์ทั้งในประเทศและต่างชาติสามารถขอใบอนุญาตการให้บริการได้ใน 2 รูปแบบ คือ ใบอนุญาตสำหรับ Postal services operators (PSOs) และใบอนุญาตสำหรับ Express letter services operators โดย ใบอนุญาตแบบ PSOs มีอายุ 10 ปี และมีค่าธรรมเนียมรายปีในอัตราร้อยละ 0.4 ของรายได้สุทธิในแต่ละปี ส่วน ใบอนุญาตแบบ Express letter services operators มีอายุจนกว่าจะมีการยกเลิก หรือการระงับ และมี ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนเพียงครั้งเดียว คือ 200 เหรียญสิงคโปร์ โดย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554 สิงคโปร์มี ผู้ให้บริการไปรษณีย์ที่ขอใบอนุญาตแบบ PSOs จำนวน 5 ราย (โดยมี SingPost เป็นผู้ให้บริการไปรษณีย์ของรัฐ (Public Postal Licensee)) และแบบ Express letter services operators จำนวนมากกว่า 140 ราย

ในปี 2551 IDA ได้ออกกฎหมายใหม่ คือ Postal Competition Code 2008 และ Postal Services Operations Code 2008 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกการเข้าสู่ตลาดและ ส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมในธุรกิจบริการไปรษณีย์

(3) การขนส่ง

(3.1) การขนส่งทางน้ำ

เป็นสาขาที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของสิงคโปร์ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 7 ของ GDP และร้อยละ 5.5 ของการจ้างงาน ในปี 2553 โดยมีบริษัทผู้ให้บริการขนส่งทางน้ำมากกว่า 5,000 บริษัทที่จัดตั้งขึ้นในสิงคโปร์ ซึ่งครอบคลุมกลุ่มผู้ขนส่งสินค้าทางเรือระหว่างประเทศมากกว่า 120 กลุ่ม ทำให้ปัจจุบันท่าเรือสิงคโปร์ถือเป็นท่าเรือที่ถูกใช้งานมากที่สุดในแห่งหนึ่งของโลก อย่างไรก็ตาม จากการเผชิญกับแรงกดดันในการแข่งขันที่สูงขึ้นระหว่างท่าเรือสำคัญในภูมิภาค รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกมาตรการต่างๆ เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถการแข่งขันของท่าเรือสิงคโปร์ อาทิ การปรับปรุงมาตรการจูงใจด้านภาษีเงินได้ในสาขาบริการขนส่งทางน้ำ และการเพิ่มการลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของท่าเรือ โดยมีวัตถุประสงค์หลักของนโยบายการขนส่งทางน้ำ คือ การส่งเสริมการค้าและการลงทุนในสิงคโปร์เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งในการเป็นท่าเรือศูนย์กลางของโลกและการเป็นศูนย์กลางการขนส่งทางน้ำระหว่างประเทศที่ให้บริการแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว

กฎหมายหลักที่กำกับดูแลสาขาการขนส่งทางน้ำ ได้แก่ Maritime and Port Authority of Singapore Act, Merchant Shipping Act, Carriage of Goods by Sea Act และ Bills of Lading Act นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังเป็นประเทศสมาชิกใน International Maritime Organization และได้เข้าร่วมเป็นภาคีในสนธิสัญญาระหว่างประเทศหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและการคุ้มครองสภาพแวดล้อมทางน้ำ

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการขนส่งทางน้ำ คือ Maritime and Port Authority of Singapore (MPA) ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงคมนาคม (Ministry of Transport) ทำหน้าที่ดำเนินงานตามนโยบายการขนส่งทางน้ำ การออกใบอนุญาตการให้บริการขนส่งทางน้ำและท่าเรือ รวมถึงการบริหารจัดการท่าเรือและการสร้างความปลอดภัยทางน้ำ

ปัจจุบัน สิงคโปร์ไม่มีข้อกำหนดเงื่อนไขสัดส่วนการถือหุ้นของต่างชาติในบริการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารทางน้ำระหว่างประเทศ ทั้งยังไม่มีข้อกำหนดเรื่องสัญชาติของลูกเรือที่ทำงานบนเรือที่จดทะเบียนในสิงคโปร์

(3.2) การขนส่งทางอากาศ

เป็นสาขาที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของสิงคโปร์ คิดเป็นสัดส่วนเกือบร้อยละ 2 ของ GDP และประมาณร้อยละ 0.8 ของการจ้างงาน ในปี 2553 โดยมีท่าอากาศยานชางฮีเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการขนส่งทางอากาศที่สำคัญในภูมิภาค และเป็น 1 ใน 10 ของท่าอากาศยานที่ถูกใช้งานมากที่สุดในโลก โดยรัฐบาลสิงคโปร์สนับสนุนนโยบายการเปิดน่านฟ้าเสรี (Open skies policy) ทั้งในระดับทวิภาคีและภูมิภาคอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ ให้กับสายการบินที่จัดตั้งขึ้นในสิงคโปร์และสายการบินต่างชาติ

หน่วยงานหลักที่กำกับดูแลสาขาการขนส่งทางอากาศ คือ Civil Aviation Authority of Singapore (CAAS) ทำหน้าที่เสริมสร้างขีดความสามารถการแข่งขันด้านการบินของสิงคโปร์ผ่านการส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ รวมถึงบังคับใช้กฎระเบียบในการกำกับดูแลผู้ให้บริการท่าอากาศยาน เข้าร่วมการเจรจาเปิดเสรีบริการการบินในกรอบต่างๆ และพัฒนาอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องด้านการบิน เช่น การขนส่งสินค้าทางอากาศ การ

ซ่อมบำรุงรักษาเครื่องบิน และธุรกิจการบิน โดยมีกฎหมายหลัก คือ Civil Aviation Authority of Singapore Act 2009 และ Air Navigation Act

ในปี 2554 สิงคโปร์มีสายการบินทั้งในประเทศและต่างชาติที่ได้ใบอนุญาตเป็นผู้ให้บริการ รวม 8 สาย ตัวอย่างสายการบินสำคัญ เช่น Singapore Airlines (SIA), Singapore Airlines Cargo, SilkAir, Tiger Airways และ Jetstar Asia Airways โดย SIA เป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีรัฐบาลสิงคโปร์เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ผ่านบริษัท Temasek Holding (55.59%) และมีบริษัทลูก คือ SilkAir ซึ่งให้บริการขนส่งทางอากาศในภูมิภาค โดยรัฐบาลสิงคโปร์ยืนยันว่า ไม่มีการให้การปฏิบัติที่เป็นพิเศษแก่ Singapore Airlines

สำหรับการบริหารท่าอากาศยานที่สำคัญ 2 แห่ง คือ ชางฮี และ Seletar Airport ดำเนินการโดยกลุ่มบริษัท Changi Airport Group (Singapore) Pte. Ltd ซึ่งเป็นกิจการรัฐวิสาหกิจ 100% ผ่านการขอใบอนุญาตจาก CAAS และต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและแนวทางปฏิบัติที่กำหนด ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมในตลาดท่าอากาศยาน สิงคโปร์ได้นำกฎหมาย Airport Competition Code มาบังคับใช้เมื่อเดือนกรกฎาคม 2552 มีสาระสำคัญ คือ การห้ามการจัดทำความตกลงที่ต่อต้านการแข่งขัน (anti-competitive agreements) รวมถึงการใช้อำนาจในทางที่ผิดของการเป็นผู้ครองตลาดของกลุ่ม Changi Airport Group และการควบรวมกิจการ อันนำไปสู่การลดการแข่งขันในตลาด นอกจากนี้ CAAS ยังได้บังคับใช้กฎระเบียบในการกำหนดราคาสำหรับรายได้ต่อหัวสูงสุดที่กลุ่มบริษัท Changi Airport Group สามารถคิดได้ที่ท่าอากาศยานชางฮีผ่านกระบวนการหารือกับผู้ใช้อากาศยานในการกำหนดราคา

รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการบริหารท่าอากาศยาน คือ การขยายขีดความสามารถรองรับความต้องการให้มากกว่าที่ต้องการ โดยตั้งเป้าให้สามารถรองรับผู้โดยสารประมาณปีละ 73 ล้านคน ซึ่งเป็นจำนวนที่มากกว่าจำนวนความต้องการใช้จริงในปี 2554 มากกว่าร้อยละ 57 ทั้งนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาความเสี่ยงจากการลงทุนที่น้อยกว่าที่ควรจะเป็น หรือความล่าช้าในการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของท่าอากาศยาน CAAS ได้เข้ามากำกับดูแลกลุ่ม Changi Airport Group ในการวางแผนโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการกำหนดกรอบเวลาในการก่อสร้างที่ต้องแล้วเสร็จ โดยปัจจุบัน CAAS ยังคงเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินของท่าอากาศยานชางฮี และให้ผู้บริหารท่าอากาศยานมาเช่าซื้อที่ดิน เพื่อให้มั่นใจว่ามีการพัฒนาท่าอากาศยานอย่างเหมาะสมตามความต้องการของผู้ใช้

ในช่วงที่ผ่านมา ท่าอากาศยานชางฮีมีการพัฒนาเพื่อรองรับความต้องการที่หลากหลายมากขึ้น โดยได้แยกสถานีปลายทาง (Terminal) สำหรับการขนส่งสินค้าเฉพาะ คือ สินค้าเน่าเสียง่าย ที่ Coolport@Changi และสินค้ามูลค่าสูง ที่ Singapore Freeport ทั้งยังมีการยกระดับคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ Seletar Airport เพื่อให้เป็นศูนย์กลางการบินในภูมิภาค รวมถึงสนับสนุนการพัฒนา Seletar Aerospace Park (SAP) เพื่อรองรับกิจกรรมการซ่อมบำรุงเครื่องบินแบบครบวงจร

3.4.2 สาขาการผลิต

การผลิตเป็นสาขาที่มีความสำคัญอันดับ 2 ต่อเศรษฐกิจสิงคโปร์ รองจากสาขาบริการ โดยมีสัดส่วนร้อยละ 20.9 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ในปี 2554 (ลดลงจากร้อยละ 24.2 ในปี 2550) จากความสำคัญดังกล่าว รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจบนรากฐานของภาคการผลิตที่เข้มแข็ง โดยได้ตั้งเป้าหมายให้มีสัดส่วนของมูลค่าการผลิตต่อ GDP ในอัตราร้อยละ 20-25 โดยเน้นการส่งเสริมการผลิตในอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูงและใช้เงินทุนเข้มข้น (capital-intensive industries) เพื่อลดแรงกดดันจากการแข่งขันของประเทศผู้ผลิตต้นทุนต่ำในภูมิภาค รวมถึงการเพิ่มขึ้นของค่าแรงในสิงคโปร์ เช่น การส่งเสริมการพัฒนาในอุตสาหกรรมการผลิตที่ซับซ้อน และใช้เทคโนโลยีขั้นสูง เช่น โภชนเภสัช (nutriceuticals) การออกแบบและการผลิตอุปกรณ์การแพทย์ และชีวกรรมอิเล็กทรอนิกส์ (bioelectronics)

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว สิงคโปร์ได้ตั้งเป้าหมายอัตราการขยายตัวของประสิทธิภาพการผลิต (productivity growth) ให้เพิ่มขึ้นจากอัตราร้อยละ 1 ต่อปี เป็นเฉลี่ยร้อยละ 2-3 ต่อปี ในช่วงทศวรรษหน้า (ปี 2553-2563) โดยได้กำหนดแผนงานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถด้านความเชี่ยวชาญในทุกสาขา รวมถึงการกระตุ้นให้ธุรกิจขยายการลงทุนในต่างประเทศเพื่อขยายโอกาสการเติบโตในธุรกิจใหม่ๆ

รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกมาตรการจูงใจต่างๆ เพื่อรองรับแผนงานการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคการผลิต อาทิ การจัดตั้งกองทุนประสิทธิภาพการผลิตแห่งชาติ (National Productivity Fund) ในวงเงิน 2 พันล้านเหรียญสิงคโปร์ เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต และการใช้มาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ (Land Intensification Allowance: LIA) โดยอนุญาตให้นำค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างที่เข้าข่ายตามเกณฑ์ที่กำหนดมาหักเป็นค่าลดหย่อนในการคำนวณภาษีเงินได้

กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตที่รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญและมีการติดตามผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องทุกปี ได้แก่ อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ ชีวเวชศาสตร์ (biomedical sciences) และวิศวกรรม ทั้งนี้ หลังจากวิกฤตเศรษฐกิจโลกในช่วงปี 2551-52 อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ได้ฟื้นตัวขึ้นและสามารถรักษาความสำคัญในฐานะอุตสาหกรรมผลิตที่สำคัญอันดับแรกของสิงคโปร์ (มีสัดส่วนร้อยละ 30.2 ของผลผลิตรวมในภาคการผลิต ในปี 2554) ขณะที่อุตสาหกรรมที่มีการขยายตัวสูงในช่วงที่ผ่านมา คือ วิศวกรรมการขนส่ง ทำให้มีการเพิ่มขึ้นของกิจกรรม เช่น การสร้างและซ่อมเรือ นอกจากนี้ ยังมีการขยายตัวของการผลิตอุปกรณ์การขุดเจาะน้ำมัน และการซ่อมบำรุงเครื่องบิน

4. ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับไทย

4.1 ภาครัฐบาล มี 4 กรอบ ได้แก่

(1) การประชุมอย่างไม่เป็นทางการระหว่างนายกรัฐมนตรี (Prime Ministerial Retreat) มีการประชุมไปแล้ว 3 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 2-3 กันยายน 2554 ณ ประเทศไทย

(2) โครงการแลกเปลี่ยนระหว่างข้าราชการพลเรือนไทยกับสิงคโปร์ (Civil Service Exchange Programme - CSEP) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2541 เป็นการประชุมระดับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยราชการไทยและสิงคโปร์ เพื่อนำไปสู่ความเป็น “หุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์” ครอบคลุมความร่วมมือ 12 สาขา อาทิ การศึกษา แรงงาน วิชาการ และวัฒนธรรม มีการประชุมไปแล้ว 11 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 23-25 มกราคม 2556 ณ ประเทศสิงคโปร์

(3) การประชุม Singapore - Thailand Enhanced Economic Relations (STEER) จัดตั้งขึ้นเมื่อปี 2546 เป็นการประชุมระดับรัฐมนตรีด้านเศรษฐกิจ โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมสิงคโปร์เป็นประธานร่วม มีการประชุมไปแล้ว 3 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2556 ณ ประเทศสิงคโปร์

(4) ความร่วมมือด้านความมั่นคง โดยมีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างผู้บังคับบัญชาระดับสูงอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารร่วมด้านอุตสาหกรรมป้องกันประเทศระหว่างกองทัพ คณะทำงานร่วมกองทัพเรือไทย-สิงคโปร์ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนความร่วมมือด้านการฝึกอบรมและการซ้อมรบร่วมกันในหลายโอกาส อาทิ การฝึกซ้อมผสม Exercise Cope Tiger และการฝึก Cobra Gold

4.2 ภาคเอกชน

- สภาธุรกิจสิงคโปร์-ไทย (Thai-Singapore Business Council - TSBC) จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2537 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการลงทุนระหว่างกันและร่วมกันในประเทศไทยที่สาม

5. การค้าไทยกับสิงคโปร์

5.1 การค้ารวม ในปี 2556 สิงคโปร์เป็นคู่ค้าอันดับที่ 2 ของไทยในอาเซียนรองจากมาเลเซีย และเป็นคู่ค้าอันดับที่ 6 ของไทยในโลก รองจากจีน ญี่ปุ่น สหรัฐฯ มาเลเซีย และสหรัฐอเมริกาในทวีปอเมริกา ในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (2552-2556) การค้าระหว่างไทยกับสิงคโปร์ มีมูลค่าเฉลี่ยประมาณปีละ 17,185 ล้านดอลลาร์สหรัฐ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ 11.6 ต่อปี ในช่วง 10 เดือนแรก (ม.ค.-ต.ค.) ของปี 2557 การค้าไทย-สิงคโปร์ มีมูลค่า 15,714.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 6.47 โดยไทยเป็นฝ่ายเกินดุลการค้า 2,115.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ปี	ปริมาณการค้ารวม			ส่งออก		นำเข้า		ดุลการค้า
	มูลค่า	สัดส่วน	%Δ	มูลค่า	%Δ	มูลค่า	%Δ	
2552	13,297.9	4.65	-22.78	7,573.8	-25.12	5,724.1	-19.45	1,849.7
2553	15,287.0	4.06	14.96	8,993.9	18.75	6,293.1	9.94	2,700.8
2554	19,212.4	4.26	25.68	11,423.3	27.01	7,789.1	23.77	3,634.2
2555	18,669.7	3.90	-2.82	10,835.7	-5.14	7,834.0	0.58	3,001.7
2556	19,462.7	4.06	4.25	11,236.4	3.70	8,226.3	5.01	3,010.1
2557 (ม.ค.-ต.ค.)	15,714.1	4.11	-6.47	8,914.9	-7.57	6,799.2	-4.98	2,115.6

หมายเหตุ : สัดส่วน = การค้าสองฝ่ายต่อการค้ารวมของไทยทั้งหมด, %Δ = % การเปลี่ยนแปลง

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

5.2 การส่งออก ในปี 2556 สิงคโปร์เป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 2 ของไทยในอาเซียนรองจากมาเลเซีย และเป็นตลาดส่งออกอันดับที่ 6 ของไทยในโลก ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (2552-2556) การส่งออกของไทยไปสิงคโปร์มีมูลค่าเฉลี่ยประมาณปีละ 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 6.8 ต่อปี ในช่วง 10 เดือนแรก (ม.ค.-ต.ค.) ของปี 2557 ไทยส่งออกไปยังสิงคโปร์มูลค่า 8,914.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ลดลงจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 7.57

สินค้าสำคัญที่ไทยส่งออกไปสิงคโปร์

มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

รายการ	2552	2553	2554	2555	2556	2557 (ม.ค.-ต.ค.)	% Δ 57/56
1. น้ำมันสำเร็จรูป	1,695.0	2,302.8	3,686.9	3,869.7	3,405.7	2,523.9	-12.59
2. แผงวงจรไฟฟ้า	844.3	1,017.4	946.0	743.0	748.7	604.9	-2.10
3. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ ส่วนประกอบ	966.6	989.5	680.6	532.8	579.1	562.1	13.56
4. อัญมณีและเครื่องประดับ	39.1	23.3	116.4	81.7	899.8	438.5	-47.51
5. เคมีภัณฑ์	205.6	324.6	411.1	437.3	545.2	384.9	-17.17
6. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	321.1	404.2	477.2	476.1	445.2	351.7	2.30
7. เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	215.5	226.0	297.4	291.3	272.6	250.2	8.52
8. เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	141.1	194.3	218.8	215.4	253.7	217.4	-0.22
9. ส่วนประกอบอากาศยาน อุปกรณ์การบิน	516.6	385.9	520.5	325.0	356.0	134.1	-57.56
10. ข้าว	147.5	144.6	29.4	36.7	132.2	109.8	0.44
รวมสินค้า 10 รายการ	5,092.4	6,012.6	7,516.1	7,093.1	7,638.2	5,577.4	-14.43
อื่นๆ	2,481.4	2,981.3	3,907.2	3,742.6	3,598.2	3,337.5	6.74
มูลค่ารวม	7,573.8	8,993.9	11,423.3	10,835.7	11,236.4	8,914.9	-7.57

หมายเหตุ : % Δ = % การเปลี่ยนแปลง

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

5.3 การนำเข้า ในปี 2556 สิงคโปร์เป็นแหล่งนำเข้าอันดับที่ 2 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับที่ 9 ของไทยจากทั่วโลก ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (2552-2556) การนำเข้าของไทยจากสิงคโปร์มีมูลค่าเฉลี่ยประมาณปีละ 7,100 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในช่วง 10 เดือนแรก (ม.ค.-ต.ค.) ของปี 2557 ไทยนำเข้าจากสิงคโปร์มูลค่า 6,799.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ลดลงจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 4.98

สินค้าสำคัญที่ไทยนำเข้าจากสิงคโปร์

มูลค่า : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

รายการ	2552	2553	2554	2555	2556	2557 (ม.ค.-ต.ค.)	% Δ 57/56
1. น้ำมันสำเร็จรูป	336.9	225.9	572.2	724.6	850.1	1,162.0	48.29

รายการ	2552	2553	2554	2555	2556	2557 (ม.ค.-ต.ค.)	% Δ 57/56
2. เคมีภัณฑ์	800.2	1,158.9	1,372.0	1,249.7	1,237.6	1,107.7	5.19
3. คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และ ส่วนประกอบ	556.5	1,034.9	953.7	970.6	982.8	842.1	1.61
4. แผงวงจรไฟฟ้า	681.4	834.3	781.8	733.0	890.4	656.4	-12.87
5. เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ	337.7	399.1	375.3	511.7	504.2	371.7	-14.58
6. เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ	474.5	212.4	1,293.5	874.5	1,222.7	344.6	-70.47
7. เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ	470.8	526.9	467.9	439.8	371.8	333.8	8.29
8. พืชและผลิตภัณฑ์จากพืช	155.6	207.0	227.9	243.9	248.8	244.2	15.24
9. กระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	132.9	176.6	230.7	224.7	214.0	184.5	3.52
10. ผลิตภัณฑ์อาหารอื่นๆ	34.3	40.6	85.2	136.6	142.3	131.4	14.01
รวมสินค้า 10 รายการ	3,980.8	4,816.6	6,360.2	6,109.1	6,664.7	5,062.5	-13.23
อื่นๆ	1,743.3	1,476.5	1,428.9	1,724.9	1,561.6	1,736.7	31.42
มูลค่ารวม	5,724.1	6,293.1	7,789.1	7,834.0	8,226.3	6,799.2	-4.98

หมายเหตุ : % Δ = % การเปลี่ยนแปลง
ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยความร่วมมือของกรมศุลกากร

6. ปัญหาและอุปสรรคทางการค้าของไทย

1) **ปัญหาด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (SPS)** –จากการที่สิงคโปร์มีมาตรการด้าน SPS ที่เข้มงวดเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศที่ต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารเกือบทั้งหมด ทำให้ผู้ส่งออกไทยบางรายไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดด้าน SPS ของสิงคโปร์ ในสินค้าบางประเภท เช่น

- ลำไย โดยสิงคโปร์มีข้อกำหนดปริมาณสูงสุดของซัลเฟอร์ไดออกไซด์ตกค้างบนเปลือกลำไย อันเนื่องจากการรมควันเพื่อรักษาคุณภาพลำไย ไม่เกิน 250 ppm และไม่อนุญาตให้มีสารดังกล่าวตกค้างในเนื้อลำไย

- เนื้อไก่และเนื้อสุกรแช่เย็น แช่แข็ง โดยสิงคโปร์กำหนดให้ฟาร์มเลี้ยงไก่และสุกร โรงฆ่า และแปรรูปของไทยต้องได้รับการตรวจสอบและอนุญาตจาก Agri-Food & Veterinary Authority (AVA) ของสิงคโปร์ก่อน นอกจากนี้ ในกรณีสุกร ต้องได้รับการรับรองว่าปลอดภัยจากโรคปากและเท้าเปื่อย (Foot and Mouth Disease: FMD) โดยได้รับการรับรองจากองค์การโรคระบาดสัตว์โลก (OIE) ซึ่งปัจจุบันไทยอยู่ระหว่างปรับปรุงกระบวนการเพื่อควบคุมโรคดังกล่าวเพื่อขอรับการรับรองการปลอดโรค FMD จาก OIE

2) **ความเข้มงวดในการอนุญาตให้แรงงานไทยเข้าไปทำงานภาคบริการ** - เช่น ผู้ประกอบการอาหารและบริการนวดแผนไทย โดยปัจจุบันสิงคโปร์มีการออกใบอนุญาตทำงานให้กับแรงงานต่างชาติ 3 แบบ คือ (1) E Pass เป็นใบอนุญาตทำงานระดับวิชาชีพ (Professional) และระดับบริหาร (Executive) ได้รับเงินเดือนตั้งแต่ 2,500 เหรียญสิงคโปร์ต่อเดือนขึ้นไป (2) S Pass เป็นใบอนุญาตทำงานประเภทแรงงานมีฝีมือในระดับกลาง (Mid-Level Skilled Labour) เช่น ช่างเทคนิคต่างๆ ได้รับเงินเดือนตั้งแต่ 1,800 เหรียญสิงคโปร์ต่อเดือนขึ้นไป และ (3) Work Permit เป็นใบอนุญาตทำงานประเภทกึ่งฝีมือ (Semi-Skilled Labour) และ แรงงานไร้ฝีมือ (Unskilled-Labour) ได้รับเงินเดือนต่ำกว่า 1,800 เหรียญสิงคโปร์ต่อเดือน

ทั้งนี้ สำหรับใบอนุญาตทำงานประเภท Work Permit สิ่งโคปรอนุญาตให้แรงงานต่างชาติในกลุ่มประเทศ Traditional Source คือ มาเลเซีย และจีน เข้ามาทำงานในธุรกิจ 5 สาขา ได้แก่ (1) ก่อสร้าง (2) อยู่ต่อเรือ (3) งานรับใช้ในบ้าน (4) การผลิต และ (5) บริการ ขณะที่ไทยถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศ Non-Traditional Source (NTS) ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำงานเฉพาะใน 3 สาขาแรก โดยไม่สามารถทำงานในสาขาบริการ เช่น ผู้ประกอบการอาหาร และบริการนวดแผนไทย ฯลฯ นอกจากนี้จะได้รับเงินเดือนสูงกว่า 1,800 เหรียญสิงคโปร์ หรือเป็นแรงงานที่ถูกระบุให้เข้ามาทำงานโดยนายจ้างชาวสิงคโปร์เป็นการเฉพาะเจาะจง ซึ่งจะได้รับใบอนุญาตทำงานประเภท S Pass

7. เส้นทางการค้าและการลงทุนของไทยในสิงคโปร์

1) เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความชัดเจนในนโยบายการลงทุนจากต่างประเทศ และมีความง่ายในการทำธุรกิจ ขณะที่การเมืองมีเสถียรภาพ และมีความต่อเนื่องของนโยบายด้านต่างประเทศ ทั้งยังเป็นประเทศที่ทำการค้ากับประเทศต่างๆ ทั่วโลก จึงมีศักยภาพที่จะเป็นฐานการลงทุนในการกระจายสินค้าของไทย

2) สิงคโปร์มีจุดแข็งด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ มีความเชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการ ตลอดจนมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านต่างๆ เช่น พลังงานสีเขียว สิ่งแวดล้อม สุขภาพ โลจิสติกส์ บริการด้านการเงิน และโครงสร้างพื้นฐาน จึงเป็นโอกาสที่ภาคเอกชนไทยจะร่วมลงทุนและใช้ประโยชน์จากจุดแข็งดังกล่าว

3) สิงคโปร์มีเครือข่ายเขตการค้าเสรีกับประเทศคู่เจรจาในภูมิภาคต่างๆ อย่างกว้างขวาง สามารถเป็นประตูสู่โอกาสในการขยายการค้าและการลงทุนในประเทศคู่เจรจาดังกล่าว ทั้งยังมีความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศผู้ผลิตน้ำมันในตะวันออกกลาง และเป็นผู้ค้าน้ำมันในตลาดโลก จึงมีบทบาทสำคัญต่อการเสริมสร้างความมั่นคงด้านพลังงานในภูมิภาค

4) เนื่องจากสิงคโปร์กำลังประสบภาวะสังคมผู้สูงอายุ จึงมีความต้องการแรงงานในธุรกิจบริการด้านสุขภาพเพิ่มขึ้น เป็นโอกาสให้แรงงานไทยในธุรกิจดังกล่าวได้ออกไปทำงานในสิงคโปร์

ที่มา : ประมวลข้อมูลจาก

- The Economist Intelligence Unit
- WTO's Trade Policy Review, 2012, Singapore
- Department of Foreign Affairs and Trade, Australian Government
- The World Fact book, Central Intelligence Agency
- Asia Regional Integration Center, Asian Development Bank

ส่วนบริหารงานทวิภาคี
สำนักอาเซียน
กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ
ธันวาคม 2557

- World Trade Atlas
- Bank of Thailand

หมายเหตุ

1. APEC: Asia-Pacific Economic Cooperation
2. APT: ASEAN Plus Three
3. ARF: [ASEAN Regional Forum](#)
4. ADB: Asian Development Bank
5. ASEAN : Association of Southeast Asian Nations
6. BIS: Bank for International Settlements
7. C: Commonwealth
8. CP: Colombo Plan
9. EAS: European Cooperation
10. G-77: Group of 77
11. IAEA: International Atomic Energy Agency
12. IBRD: International Bank for Reconstruction and Development
13. ICAO: International Civil Aviation Organization
14. ICC: International Criminal Court
15. ICFTU: International Confederation of Free Trade Unions
16. ICRM: The Institute of Certified Records Managers
17. IDA: International Development Association
18. IFC: International Finance Corporation
19. IFRC: International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies
20. IHO: International Hydrographic Organization
21. ILO: The International Labour Organization
22. IMF: International Monetary Fund
23. IMO: International Maritime Organization

24. Interpol: International Criminal Police Organization
25. IOC: International Olympic Committee
26. IPU: Inter-Parliamentary Union
27. ISO: International Organization for Standardization
28. ITU: International Telecommunication Union
29. MIGA: Multilateral Investment Guarantee Agency
30. NAM: National Association of Manufacturers
31. OPCW: Organization for the Prohibition of Chemical Weapons
32. PCA: The Portland Cement Association
33. UN: United Nations
34. UNCTAD: United Nations Conference on Trade and Development
35. UPU: Universal Postal Union
36. WCL: World Confederation of Labor
37. WCO: World Customs Organization
38. WHO: World Health Organization
39. WIPO: World Intellectual Property Organization
40. WMO: World Meteorological Organization
41. WTO: World Trade Organization